

[J. O. Krag.]

vi havde en stor samhandel med Tyskland. Andre lande, der har endnu større samhandel, har ikke haft tilsvarende kriseagtige begivenheder. Man har også peget på, at der under de foregående 10 år skulle have fundet en gældsætning sted af landet. Jeg forstår slet ikke, hvad man her taler om. Der må jo være tale om en direkte begrebsforvirring eller forvirring i argumenterne. I den socialdemokratiske regerings tid skete der jo ikke en forøgelse af den offentlige gæld, der skete en nedsættelse af den offentlige gæld.

Hvis vi tager den indenlandske statsgæld — jeg ved godt, det ikke er den, man i første række peger på, men den spiller jo også en rolle, når man skal vurdere disse ting — er der tale om en meget stærk reduktion. For 10 år siden havde vi en indenlandsk statsgæld på mellem 7 og 8 milliarder kr., den er reduceret til mellem 2 og 3 milliarder kr. Der er altså tilbagebetalt gæld fra statens side. Og tager man statens udenlandske gæld, ja, så er den i absolutte tal steget ganske lidt; hvis vi igen tager 1958-1968, er den steget fra 1,2 milliarder kr. til 1,7 milliarder kr. Det er altså over 10 år en stigning på $\frac{1}{2}$ milliard kr. Det er klart, at sætter man denne stigning i forhold til nationalproduktets udvikling, er vor udenlandske statsgæld, målt i procent af nationalproduktet, faldet ligesom den private. Jeg forstår altså ikke den form for argumentation, at man prøver at skaffe sig selv en undskyldning ved at fremføre nogle efter min bedste opfattelse forkerte forestillinger om, hvordan det er gået med den offentlige gæld.

Jeg har her et lystryk af finansministeriets publikation „Danske statslån“, den kom i 1968; det er altså i den nuværende regerings tid, den er offentliggjort. Her kan man se den samlede udenlandske gæld, som det offentlige har, som staten har, fra år til år målt i procent af nationalindtægten, og man kan se, at hvor den i 1956, 1957 og 1958 lå på ca. 3. pct., lå den i den socialdemokratiske regerings følgende år lavere og lavere, indtil den i 1967 var kommet ned på 1,57 pct. Den er siden i den nuværende regerings tid gået op. Det skal jeg ikke laste den nuværende regering for. Dels mener jeg, det er rigtigt, at den har gen-

optaget politikken med at tage udenlandske lån, hvor det sker med rentable investeringer for øje, dels er det mig klart, at devalueringen medførte en opskrivning af visse gældsposter. Man det er altså fantasi, når man vil prøve at få befolkningen til at tro, at hele miseren skyldtes, at de socialdemokratiske regeringer gældsatte staten i forhold til udlandet. Noget sådant er der ikke tale om.

Jeg er jo helt klar over, at det ikke er det private erhvervslivs udenlandske kreditter, hr. Henry Christensen eller statsministeren tænkte på. Det ville ikke falde dem ind at forsøge at lægge restriktioner på forretningslivets og erhvervslivets udnyttelse af internationale kreditmuligheder. Det ville man heller ikke forlange, at en socialdemokratisk regering skulle gribe ind over for; det er den liberale regering tværtimod tilhænger af. Når ikke lige netop alvorlige krisesituationer gør det umuligt for dem, er man tilhænger af, at det private erhvervsliv tager de kreditter, som det er en god forretning for det at tage, og sådan bliver det også nok i fremtiden. Dermed skal vi vist lade det argument ligge. Det betyder, at venstres ordfører, hr. Henry Christensen, kan bede om på båndet, der er taget af hans tale, at få sådan noget som den første fjerdedel slettet.

Man kunne ved denne lejlighed rejse adskillige andre spørgsmål. Mit partis ordfører har kritiseret, at man så ensidigt lægger afgiften på et enkelt erhverv, nemlig transporten. Det er besynderligt, at man begår en sådan ensidighed faktisk at lægge en ekstraskat på den del af befolkningen, der har en stor afstand fra arbejdsplads til hjem. De skal ekstrabeskattes — forstå det, hvem der vil — samtidig med at man kalder på større mobilitet.

Der var engang noget, der hed „den fattige mands snaps“, og jeg var lige ved at give mig til at tale om den fattige mands bil, hvilket der ville have været megen realitet i. Ud over landet findes der tusinder af danske arbejdere, ofte lavtlønnede, som af hensyn til deres arbejdes karakter er nødt til at have en bil. De har endda ofte en temmelig stor, meget gammel, brugt vogn, de har købt billigt. De bliver blandt dem, der rammes allerhårdest. På den slags biler stiger vægtafgiften mest, og